

POSTANOWIENIE

Dnia 3 lipca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie **R.S.**

uniewinnionego od popełnienia czynów z art. 267 § 3 k.k. i in.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
w dniu 3 lipca 2025 r.

kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej
od wyroku Sądu Okręgowego w Sosnowcu
z dnia 27 czerwca 2024 r., sygn. akt V Ka 346/24,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego we Jaworznie
z dnia 12 stycznia 2024 r., sygn. akt II K 661/21,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć oskarżycielkę posiłkową kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

[WB]

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 12 stycznia 2024 r., sygn. akt II K 661/21, Sąd Rejonowy w Jaworznie, orzekając na mocy art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 września 2023 r.:

1. oskarżonego R.S. uznał za winnego tego, że działając w ramach czynu ciągłego, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu w nieustalonym dniu, w okresie między lipcem 2015 r. a listopadem 2015 r. w J. przy ul. [...] nie będąc do tego uprawnionym, w miejscu zamieszkania L.S. dokonał umieszczenia urządzenia nagrywającego, które zarejestrowało rozmowę między L.S. a I.R. w celu uzyskania informacji dla niego nie przeznaczonej, a następnie w dniach 11.04.2017 r. i 25.07.2017 r. treść rozmowy uzyskanej w w/w sposób ujawnił i przedłożył Prokuraturze Rejonowej Katowice Południe w Katowicach o sygn. [...] oraz w Sądzie Okręgowym w Katowicach w postępowaniu rozwodowym o sygn. akt. [...], czym wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa z art. 267 § 3 k.k. w zw. z art. 267 § 4 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to, na mocy art. 267 § 4 k.k. w zw. z art. 267 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 57 b k.k., wymierzył mu karę sześciu miesięcy pozbawienia wolności.
2. uznał oskarżonego R.S. za winnego tego, że działając w ramach czynu ciągłego, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu uzyskał w nieustalony sposób i nieuprawniony, przełamując inne szczególne zabezpieczenia w okresie od nieustalonego dnia do listopada 2017 r., dane i dokumenty informujące o stanie zdrowia L.S., które nie były dla niego przeznaczone i ujawnił je w dniu 29.06.2017 r. w J., w programie telewizyjnym „[...]”, a także 16.11.2017 r. w K. w gabinecie lekarskim specjalisty psychiatry dr. hab. n. med. M.K. celem uzyskania opinii prywatnej o stanie zdrowia L.S., wyczerpując ustawowe znamiona przestępstwa z art. 267 § 1 k.k. w zw. z art. 267 § 4 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. i za to, na mocy art. 267 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 57b k.k., wymierzył mu karę dziesięciu miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Rejonowy w Jaworznie połączył opisane wyżej kary jednostkowe i orzekł wobec R.S. karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze jednego roku pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono okres 3 lat próby.

Od powyższego orzeczenia apelację złożyła obrońca oskarżonego. Skarżąca zarzuciła rozstrzygnięciu Sądu pierwszej instancji:

1. obrazę przepisów prawa materialnego poprzez błędne uznanie, że oskarżony swoim działaniem dopuścił się realizacji ustawowych znamion czynów zabronionych opisanych w art. 267 § 3 k.k. w zw. z art. 267 § 4 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. oraz opisanych w art. 267 § 1 k.k. w zw. z art. 267 § 4 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.:
2. naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało wpływ na treść orzeczenia poprzez:
 1. dokonanie szeregu domniemań na niekorzyść oskarżonego;
 2. pominięcie okoliczności wynikających z akt postępowania Sądu Rejonowego w Jaworznie oraz akt postępowania Sądu Okręgowego w Katowicach;
 3. oddalenie szeregu wniosków dowodowych;
 4. dowolną w oderwaniu od swobodnej oceny dowodów, przejawiającą się w szczególności w uznaniu, że wyjaśnienia oskarżonego nie odpowiadały prawdzie i uznaniu zeznań L.S. i I.R. za wiarygodne;
 5. rozstrzygnięcie na niekorzyść oskarżonego niedających się usunąć wątpliwości dotyczących sposobu, w jaki oskarżony wszedł w posiadanie dokumentacji medycznej L.S.;
 6. brak uprzedzenia stron o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynów;
 7. błędów w ustaleniach stanu faktycznego, przyjętych za podstawę orzeczenia, które miały wpływ na jego treść, polegających na ustaleniu, że oskarżony popełnił przypisane mu czyny;
 8. rażącej niewspółmierności wymierzonej oskarżonemu kary oraz orzeczonych na rzecz oskarżycielek posiłkowych nawiązek.

Po rozpoznaniu tej apelacji Sąd Okręgowy w Sosnowcu zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uniewinnił oskarżonego od popełnienia przypisanych mu czynów.

Kasację od wyroku Sądu drugiej instancji wniosła pełnomocniczka oskarżycielki posiłkowej L.S. Zaskarżyła wyrok Sądu odwoławczego w całości na niekorzyść R.S., podnosząc zarzut mogącego mieć wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, rażącego naruszenie prawa materialnego, a to art. 267 § 3 k.k. polegającego na błędnej wykładni tego przepisu i przyjęciu, że nie będąc do tego uprawnionym, w miejscu zamieszkania L.S., umieszczając urządzenie

nagrywające, które zarejestrowało rozmowę między L.S. a I.R., w celu uzyskania informacji dla niego nieprzeznaczonej R S. nie wyczerpał tym zachowaniem znamion przestępstwa z art. 267 § 3 k.k.

Formułując ten zarzuty autorka kasacji wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania.

W pisemnych odpowiedziach na kasację prokurator Prokuratury Rejonowej w Jaworznie oraz obrońca oskarżonego wniesli o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasację pełnomocniczki oskarżycielki posiłkowej jako oczywiście bezzasadną należało oddalić na posiedzeniu bez udziału stron na podstawie art. 535 § 3 k.p.k.

Na wstępie wymaga zauważenia, że pomimo wskazania przez autorkę kasacji, iż zaskarża wyrok Sądu odwoławczego w całości i w takim też zakresie (a więc w całości) wnosi o jego uchylenie, podniesiony w nadzwyczajnym środku zaskarżenia zarzut dotyczy wyłącznie czynu zarzuconego, a następnie przypisanego oskarżonemu R.S. w pkt. 1 wyroku Sądu Rejonowego w Jaworznie. Przypomnieć należy w tym kontekście pełnomocniczce oskarżycielki posiłkowej, że Sąd Najwyższy rozpoznaje kasację w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów, a w zakresie szerszym – tylko w wypadkach określonych w art. 435, 439 i 455 k.p.k. (art. 536 k.p.k.). Co więcej, w wypadku środka odwoławczego wniesionego na niekorzyść przez podmiot profesjonalny (oskarżyciela publicznego lub pełnomocnika) orzeczenie na niekorzyść jest możliwe wyłącznie w razie stwierdzenia uchybień podniesionych w tym środku odwoławczym (art. 434 § 1 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.).

Skoro więc sformułowany przez skarżącą zarzut kwestionuje naruszenie prawa materialnego – art. 267 § 3 k.k. – wyłącznie co do czynu polegającego na umieszczeniu w miejscu zamieszkania L.S. urządzenia nagrywającego, które zarejestrowało rozmowę między nią a I.R. to poza zakresem kontroli kasacyjnej pozostaje kwestia czynu z pkt 2 wyroku Sądu pierwszej instancji, kwalifikowanego z art. 267 § 1 k.k. w zb. z art. 267 § 4 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., od którego R.S. również został przez Sąd Okręgowy w Sosnowcu uniewinniony, a

więc uzyskanie przez niego danych i dokumentów informujących o stanie zdrowia oskarżycielki posiłkowej oraz ich ujawnienie.

Zakreśliwszy w podanych wyżej powodów zakres rozpoznania kasacji (wyłącznie co do czynu z pkt. 1 wyroku sądu *meriti*), zgodzić należy się z prokuratorem, który w pisemnej odpowiedzi na kasację zwrócił uwagę, że z formalnego punktu widzenia kasacja wywiedziona przez pełnomocniczkę oskarżycielki posiłkowej L.S. oscyluje na granicy dopuszczalności. Stanowiące – najistotniejszą w realiach analizowanej sprawy – kwestię sporną, tj. ustalenie dotyczące strony podmiotowej czynu zabronionego, w tym przyjęcie zamiaru czy też jego postaci, należy bowiem do sfery ustaleń faktycznych, które na mocy art. 523 § 1 k.p.k. nie mogą być przedmiotem zarzutu kasacyjnego. Zarzut obrazy prawa materialnego mógłby być zaś rozważany jedynie wówczas, gdyby dotyczył wykładni bądź zastosowania tego prawa w niekwestionowanym stanie faktycznym (por. postanowienie SN z 13 grudnia 2013 r., III KK 305/13).

Sąd drugiej instancji na podstawie pełnego materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie dokonał zgodnie z dyspozycją art. 7 k.p.k. swobodnej oceny dowodów uwzględniającej również zasady prawidłowego rozumowania oraz wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego. Rozstrzygnięcie swoje oparł na orzecznictwie sądów powszechnych oraz poglądach przedstawicieli piśmiennictwa, z którymi można zgodzić się lub nie, aczkolwiek jak zasadnie wywodzi dalej prokurator w swoim stanowisku wobec wniesionej kasacji, rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego w Sosnowcu oraz argumentacja podana na jego uzasadnienie nie pozwalają na wzruszenie, z uwagi na konstytucyjne zasady niezawisłości i niezależności sędziowskiej, orzeczenia Sądu drugiej instancji.

W związku z powyższym i to wyłącznie na marginesie rozważań co do zarzutu kasacji w odniesieniu do pierwszego z rozważanych w niniejszej sprawie czynów, czyli posługiwania się przez R.S. urządzeniem nagrywającym, to wskazać należy, że w nauce prawa karnego, jak trafnie przytoczył prokurator w odpowiedzi na kasację, prezentowane są różne stanowiska dotyczące zrealizowania znamion czynu z art. 267 § 3 k.k. Jedno z nich, które przyjął Sąd drugiej instancji i oparł na nim swe orzeczenie zakłada, że dla realizacji znamion strony podmiotowej występkę z art. 267 § 3 k.k. niezbędne jest także, by sprawca działał w celu

uzyskania informacji, do których nie jest uprawniony. W sytuacji, gdy takie działanie ma na celu uzyskanie innych informacji, a informacje, o których owa w art. 267 § 3 k.k., zostaną uzyskane niejako przy okazji, to nie będzie można przypisać odpowiedzialności karnej sprawcy (W. Wróbel, D. Zając (w:) Kodeks karny. Część szczególna. Tom II. Część II. Komentarz do art. 212-277d, red. A. Zoll, Warszawa 2017, art. 267). Taka sytuacja ma miejsce w tym wypadku, ponieważ Sąd odwoławczy przyjął, że rozmowa zarejestrowana pomiędzy L.S. a I.R. została uzyskana przy okazji. Nie można było zatem stwierdzić, że wystąpił zamiar bezpośredni, a co za tym idzie nie można było przypisać odpowiedzialności karnej oskarżonemu za czyn z art. 267 § 3 k.k., albowiem przestępstwo to ma charakter umyślny. Sąd odwoławczy zatem na etapie postępowania dwuinstancyjnego dokonał takich a nie innych ustaleń okoliczności zdarzenia w analizowanej sprawie, które z kolei na etapie postępowania kasacyjnego nie podlegają już kontroli.

Wobec uznania kasacji za oczywiście bezzasadną, należało obciążyć oskarżycielkę posiłkową - na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k. - kosztami postępowania kasacyjnego.

Kierując się przedstawionymi motywami Sąd Najwyższy z mocy art. 535 § 3 k.p.k. rozstrzygnął jak w postanowieniu.

[WB]

[r.g.]